

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **DUBAI s. r. o.**, IČO: 27090451,
sídlem Josefa Hory 2867, 415 01 Teplice,
zastoupená JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem,
sídlem Dubska 390/4, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Magistrát města Teplice**,
sídlem náměstí Svobody 2, 415 95 Teplice,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek v částce 2 000 Kč. Částka 2 000 Kč bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 2. 2024, doručenou zdejšímu soudu prostřednictvím datové schránky téhož dne, podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala toho, aby soud rozsudkem uložil žalovanému vydat rozhodnutí pv řízení vedeném žalovaným pod zn. OŽP/G-255, I-203/Po, sp. zn. MgMT/087227/2021/Po.
2. Před vlastním projednáním věci je soud vždy povinen zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení a zda má žaloba všechny zákonem stanovené náležitosti k tomu, aby byla projednatelná. Jednou ze základních podmínek soudního řízení ve správním soudnictví je včasné podání žaloby. Ze žaloby je zřejmé, že se žalobkyně domáhá toho, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí ve věci v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. MgMT/087227/2021/Po, tedy domáhá se ochrany proti nečinnosti žalovaného jako správního orgánu. Podle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proti žalobci učiněn poslední úkon. Podle odstavce 2 téhož ustanovení **zmeškání lhůty nelze prominout**.

3. Z citovaných ustanovení s. ř. s. vyplývá, že lhůta k podání nečinnostní žaloby je lhůtou objektivní. Odvíjí se od existence zákonem uvedených právních skutečností, a nikoliv od subjektivní vědomosti žalobce o nečinnosti správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005-107, publ. pod č. 931/2006 Sb. NSS). S. ř. s. upravuje dvě různé právní skutečnosti, od kterých se lhůta může odvíjet; od uplynutí lhůty k vydání správního rozhodnutí (je-li stanovena) a od posledního úkonu ve správním řízení (v ostatních případech). V první situaci se počátek běhu lhůty k podání nečinnostní žaloby odvíjí od uplynutí lhůty k vydání požadovaného rozhodnutí nebo osvědčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS). Takto stanovená lhůta se uplatní přednostně, a to v situacích, kdy zákon stanoví konkrétní, číselně vyjádřenou lhůtu pro vydání požadovaného aktu. Díky navázání běhu žalobní lhůty na lhůtu pro vydání rozhodnutí je pro určení průběhu žalobní lhůty důležité správné určení průběhu lhůty pro vydání požadovaného rozhodnutí. Dochází-li např. k prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí ve správním řízení, dochází tím i k posunutí počátku běhu lhůty k podání žaloby. Jednou marně uplynutá lhůta k vydání správního rozhodnutí zahajuje běh žalobní lhůty, a to bez ohledu na jakékoliv následné úkony ve správním řízení. Takto např. přerušení řízení nebo prodloužení lhůty správního orgánu k vydání rozhodnutí po jejím uplynutí již nemá na běh lhůty k podání nečinnostní žaloby vliv (viz již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 4/2012-20). Nejvyšší správní soud v takových situacích upřednostňuje právní jistotu žalobce ohledně běhu žalobní lhůty a ohledně podmínek přístupu k soudu.
4. Není-li dodržena kterákoli z těchto dvou lhůt, jejichž zmeškání nemůže být prominuto, musí soud podanou žalobu vyhodnotit jako opožděnou. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přitom platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh (žalobu) odmítne, jestliže byl návrh (žaloba) podán předčasně nebo opožděně.
5. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odstavce 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odstavce 3 téhož ustanovení, případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.
6. Ze spisové dokumentace, kterou předložil žalovaný, zdejší soud zjistil, že dne 7. 3. 2022 vydal žalovaný oznámení o zahájení řízení z moci úřední o uložení povinnosti veřejné služby. Tímto dnem tedy bylo zahájeno řízení podle § 22 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech“), které nebylo do dnešního dne skončeno. Jelikož zákon o vodovodech nestanoví žádnou lhůtu pro vydání rozhodnutí vodoprávního úřadu, je nutno vyjít z obecné úpravy lhůt, která je obsažena v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

7. Podle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle odst. 3 písm. a) téhož ustanovení zákona, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní setření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.
8. Soud považuje řízení o uložení povinnosti veřejné služby dle § 22 zákona o vodovodech za složitou věc, což ostatně v žalobě připustila i žalobkyně. Žalovaný tak byl dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení, tj. v posuzované věci do 6. 5. 2022. Žalobkyně tak byla povinna podat žalobu nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí.
9. Den 6. 5. 2022 je tak nutno považovat za den určující počátek první objektivní lhůty pro podání žaloby dle § 80 odst. 1 *initio* s. ř. s., neboť nejpozději v tento den uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí v předmětném vodoprávním řízení. Jednoletá objektivní **lhůta pro podání žaloby** tak počala plynout v sobotu 7. 5. 2022 a **skončila v pondělí 8. 5. 2023**, tj. nejbližší následující pracovní den následující po sobotě 6. 5. 2023, na který by jinak konec dané lhůty připadl.
10. Pro zachování lhůty k podání žaloby tudíž bylo třeba, aby ji žalobkyně nejpozději dne 8. 5. 2023 předala soudu nebo jemu zaslala prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předala orgánu, který má povinnost ji doručit. To však žalobkyně neučinila, neboť žalobu soudu zaslala prostřednictvím datové schránky až dne 19. 2. 2024. Soudu proto nezbylo než vyslovit, že předmětná žaloba byla podána **opožděně**, neboť žalobkyně nedodržela zákonem stanovenou jednoletou objektivní lhůtu k jejímu podání. Soud podotýká, i kdyby vycházel z tvrzení žalobkyně, že lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného v řízení o uložení veřejné služby uplynula nejpozději 6. 6. 2022 (srov. odst. 4 žaloby), ačkoliv mu není zřejmé, z čeho toto datum žalobkyně dovozuje, že i tak by platil závěr soudu o opožděnosti její žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Soud rovněž dodává, že přerušení řízení, ke kterému došlo usnesením žalovaného ze dne 12. 1. 2024, č. j. MgMT/143874/2023/Poze, nemá na běh lhůty k podání nečinnostní žaloby vliv, neboť toto usnesení bylo vydáno již po uplynutí objektivní lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. (srov. již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 4/2012-20).
11. Pokud jde o poukaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Ans 5/2013–47, publ. pod č. 2922/2013 Sb. NSS, ten nelze v posuzované věci použít, neboť se týkal rozhodování vysoké školy o ukončení studia, přičemž v tomto řízení se „*správní řád jako obecný předpis o správním řízení nepoužije (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, čj. 8 Ans 12/2011-132). Na rozhodování orgánů vysoké školy se proto nevztahují ani lhůty uvedené v § 71 správního řádu. [...] Z doslovného znění § 68 odst. 4 rovněž vyplývá, že zákon o vysokých školách tuto, ani žádnou jinou lhůtu pro následné přezkumné rozhodování rektora o rozhodnutí děkana nestanoví. Po shora citovaném kasačním rozsudku krajského soudu čj. 10 A 77/2010-38 se posuzované řízení vrátilo do stadia, kdy rektor rozhoduje o odvolání žalobce proti rozhodnutí děkana, avšak žádným právním předpisem nebyla stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí rektora. Ve smyslu § 80 odst. 1 in fine s. ř. s. se tak počátek běhu lhůty, rozhodný pro posouzení*

*včasnosti podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, odvíjí ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem vůči žalobci učiněn poslední úkon.“ (srov. odst. 19 a 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 5/2013-47). Z uvedeného je zřejmé, že závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu se týkají druhé objektivní lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu stanovené v § 80 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (tedy části věty daného ustanovení „*není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon*“), která se, jak je výše obsaženo, na nyní posuzovanou věc neaplikuje. Na řízení o uložení povinnosti veřejné služby dle § 22 zákona o vodovodech se totiž použijí lhůty určené v § 71 správního řádu.*

12. Ze stejných důvodů se na věc žalobkyně nevztahují ani žalobkyní citované závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 2 Afs 167/2018-38 V tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu je uvedeno, že z „§ 14e odst. 4 rozpočtových pravidel vyplývá, že na opatření podle § 14e rozpočtových pravidel se nevztahuje správní řád. Krajský soud v tomto ohledu správně dovodil, že běh lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti se určí podle druhé části § 80 odst. 1 s. ř. s., tedy ode dne, kdy byl stěžovatelkou vůči žalovanému nebo žalovaným vůči stěžovateli učiněn poslední úkon, jelikož zákonem není stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí.“ I závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 167/2018-38 se týkaly druhé objektivní lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu stanovené v § 80 odst. 1 *in fine* s. ř. s., kterou v posuzované věci nelze aplikovat.
13. Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je podána opožděně z důvodu uplynutí první objektivní lhůty pro podání žaloby dle § 80 odst. 1 *initio* s. ř. s., soud proto výrokem I. usnesení žalobu žalobkyně podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.
14. Z důvodu odmítnutí žaloby soud současně výrokem II. usnesení v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
15. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl výrokem III. usnesení o vrácení žalobkyní zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby, jenž byl soudu uhrazen ve výši 2 000 Kč. Tato částka bude žalobkyni vrácena z účtu krajského soudu ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. května 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu